

Arrest

nr. 149 757 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 9 januari 2012 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 13 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 1 augustus 2012 doet de verzoekende partij een huwelijksaangifte.

1.6. Op 8 augustus 2012 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld daar de verzoekende partij aangetroffen werd in illegaal verblijf.

1.7. Op 8 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 14 december 2012 huwt de verzoekende partij met mevrouw R.S. (...), van Belgische nationaliteit.

1.9. Op 20 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.10. Op 8 april 2013 neemt de burgemeester van Middelkerke een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 29 april 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot.

1.12. Op 10 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Op 12 november 2013 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld daar de verzoekende partij aangetroffen werd in illegaal verblijf.

1.14. Op 20 november 2013 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot.

1.15. Bij arrest nr. X van 20 maart 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.12.

1.16. Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Op 18 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot.

1.18. Op 12 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.08.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode januari-september 2014 (Westhinder BVBA) voor waaruit blijkt dat zij in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1193,82.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier onder ligt, en rekening houdend met de algemene maandelijks vaste en variabele kosten, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen.

Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

1.19. Op 18 februari 2015 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij heeft op 16 maart 2015 enkel een beroep tot nietigverklaring ingesteld. Het voormelde verzoekschrift is immers getiteld *"beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken houdende weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten"*.

Artikel 39/82, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

De verzoekende partij ontwikkelt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en geeft *in fine* van het verzoekschrift aan ook de schorsing te beogen. Dit blijkt geenszins uit het opschrift van het verzoekschrift. Gelet op de bovenvermelde wetsbepaling dient het verzoekschrift van 16 maart 2015 geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring indient tegen de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid vandeze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “*bijlage 20*”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

4.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4 *iuncto* artikel 50, §2, 7° van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), “*inzonder de materiële motiveringsplicht*”.

4.2.1. De verzoekende partij meent dat de voormelde bepalingen en beginselen geschonden zijn doordat de verwerende partij het verblijf weigert onder de motivering dat zij niet zou aantonen dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan toereikend zijn terwijl er tot op heden wel degelijk voldoende bestaansmiddelen zijn. Na het citeren van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, stelt de verzoekende partij dat het geïndexeerde leefloon 1089,82 EUR per maand bedraagt, dat 120% van het voormeld bedrag 1307,78 EUR per maand is. De verzoekende partij betoogt dat er heel wat meer inkomsten zijn in haar gezin, dat de inkomsten van haar partner gemiddeld 1193,82EUR per maand bedragen wat op zich slechts zo’n 100 EUR lager is dan wat voorgeschreven is bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat zij daarnaast zelf ook een vrij goed inkomen heeft, zo’n 800 EUR per maand, inkomen dat uiteraard ook dient om de maandelijkse vaste kosten van het gezin te dragen. Zij wijst erop dat niet uit het oog mag verloren worden dat zij al enige tijd gehuwd zijn, dat alles gemeenschappelijk is. Volgens de verzoekende partij bedraagt het gezinsinkomen aldus een kleine 2000 EUR/maand wat zich dus ruim boven de 1307,78 EUR per maand situeert. Concluderend stelt de verzoekende partij dat er geen enkel risico is dat zij, die overigens al jaren in België verblijft zonder ten laste te vallen van de overheid, in de toekomst dreigt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat de motivering van de verwerende partij aldus foutief is.

4.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.2.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

4.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingstukken. De aanvraag van 18 augustus 2014 was gestaafd door middel van een huwelijksakte. In de bijlage 19ter wordt de betrokkene verzocht om binnen de drie maanden loonfiches voor te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij loonbrieven op naam van haar echtgenote voorlegt voor de maanden januari tot en met september 2014.

Te dezen dient dan ook te worden vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn om voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan aan te tonen daar de verwerende partij *in casu* terecht oordeelde dat uit de voorgelegde bewijzen, waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode januari-september 2014 een gemiddeld inkomen had van 1193,82 EUR, blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn, daar zij immers niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen die tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de inkomsten van haar echtgenote lager zijn dan 120% van het geïndexeerde leefloon, doch meent dat zij zelf ook inkomsten verwerft zodat het gemeenschappelijk inkomen boven het vereiste bedrag ligt en aldus ruimschoots volstaat om te voorkomen dat zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

Echter dient de Raad vast te stellen dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij stukken overmaakte waaruit bleek dat ook zij een inkomen verwierf, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten te besluiten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn en dat de verzoekende partij en de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De Raad stelt nog vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift loonfiches op haar naam bijvoegt. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

4.2.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, "*inzonder de materiële motiveringsplicht*".

4.3.1. De verzoekende partij meent dat de voormelde bepalingen geschonden zijn doordat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gaf zonder verdere toelichting, terwijl artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch die mogelijkheid uiteraard moet gemotiveerd worden. Na het citeren van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde over de mogelijkheid beschikt om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, dat het tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de gemachtigde om een bevel om het grongebied te verlaten mee te betekenen, dat eigen aan een discretionaire bevoegdheid is dat de gemachtigde dient te motiveren waarom een bevel wordt betekend, dat *in casu* niets werd gemotiveerd, doch zonder meer een bevel werd betekend. De verzoekende partij meent dat met haar feitelijke situatie geen rekening werd gehouden, dat de loutere motivering dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond foutief is daar zij wel aanspraak kan maken op een verblijf op andere grondslag bijvoorbeeld door een aanvraag tot lang verblijf op grond van regularisatie wegens humanitaire redenen. De verzoekende partij meent dat lijkt dat de verwerende partij meteen al een beslissing neemt over al haar toekomstige aanvragen.

4.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat de verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet *ipso facto* voort dat zij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat de verzoekende partij om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4.3.3. Dit leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4.4. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.4.1. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in artikel 8 van het EVRM terwijl voormeld artikel bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. De verzoekende partij wijst erop dat zij al verschillende jaren samen met haar echtgenote in Middelkerke woont en wensen hun leven samen verder uit te bouwen. Door de beslissing tot weigering van *“de hoedanigheid van vluchteling”*, loopt zij naar haar mening een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, terwijl zij een stabiele gezinsband heeft opgebouwd, die bruusk zou worden verbroken. De verzoekende partij betoogt nog dat van een

tijdelijke terugkeer geen sprake is, dat zij bij uitwijzing geen zicht heeft op een hereniging binnen een aanvaardbaar tijdsbestek.

4.4.2. In zoverre de verzoekende partij dit middel richt tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de eventuele gegrondheid van het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden (zie punt 4.3.3.), zodat het derde middel, in zoverre gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, niet verder dient te worden besproken.

4.4.3. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat voormelde beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het derde middel is ongegrond.

4.5. De verzoekende partij heeft ten aanzien van de component van de bestreden beslissing betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2015 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER